

KURT BRAND

Rozběsněné živly

Knihovnička Perry Rhodan 98

Přeložil Jaroslav Kuťák

Vypadali nevysvětlitelně cizokrajně.

Jejich hlava se podobala kapce dlouhé dvacet centimetrů, nahoře špičaté. Špičaté zakončení hlavy sloužilo jako přijímač a vysílač myšlenkových impulzů. Měli čtyři oči v párech nad sebou. Byli dva metry vysocí, trup pokrytý hnědými šupinami, měli Čtyři ruce a tři dlouhé teleskopické nohy.

Jakmile se jedna z těchto cizích bytostí pohnula, ukázalo se, že se pohybují trhavými skoky dopředu, do stran nebo dozadu.

Před několika hodinami opustili armádu svých kosmických lodí. Původní obyvatelstvo planety - malí, asi metr vysocí myšobové - k nim ve své naivitě vzhlíželi, aniž by tušili, že jim cizinci přinášejí smrt.

Tisíce cizinců přistálo na chladné pusté planetě s více než dvěma sty kosmickými loděmi. Tuto planetu lidé kdysi nazvali Tramp. Tramp bylo jedinou planetou umírajícího slunce, neměla žádná moře, ani jedno pohoří, zato tři čtvrtiny jejího povrchu bylo pokryto rudou pouští.

Cizinci přistáli na okraji této pouště v blízkosti rovníku. Vyhrnuli se ze vstupů svých lodí s jistotou dobyvatelů. Každý z nich vypadal, že ví, jaký úkol musí splnit. Stejně jak cizokrajně vypadali, byly nepochopitelné i jejich Činy. Zničehonic se vznesli, neseni neviditelnými silami, pak jen;

následovaly i části jejich lodí. Myšobové, kteří tomuto divadlu přihlíželi z dálky ze svých úkrytů, v sobě cítili vzrůstající touhu po hře. Aktivovali své telekinetické síly a pohrávali si s volně se vznášejícími agregáty lodí.

Ve stejném okamžiku se však tucty myšobů začaly válet po zemi a pisklavě vykřikovat. Netrvalo dlouho a zemřeli.

Dobrá polovina pozorujících bytostí se stala svědkem nevysvětlitelné smrti svých přátel, ale nikoho přitom nenapadlo, že náhlé umírání souvisí s pokusem hrát si - hrát si se stroji a cizinci, kteří tiše vyplouvali ze svých lodí a přistávali tam, kde už před nimi přistály skupiny jejich druhů.

Vůbec si nevšimli dramatu, které se odehrávalo o několik stovek metrů dál. Co se týče telekinetických her myšobů, spatřovali v nich jenom výraz zvědavosti, na kterou Orgh reagoval smrtícími údery. Jejich organické hlavové antény přijímaly zprávy o obranné Činnosti Orgha a na vteřinu to mezi nimi znemožňovalo jakékoliv dorozumění. Nyní volal Oger-1 organickou vysílačkou Ogera-214. Jeden z cizinců, právě ten, který stál nejdál ze všech a zdržoval se v blízkosti posledního kopce, byl 214. Bylo typické pro mentalitu těchto bytostí, že jednotlivá individua neměla jména, nýbrž jenom čísla. Označení Oger dávala 214 před své Číslo v případě, že se setkala s příslušníkem jiného Shaftu a musela se identifikovat,

Jeden Shaft nikdy nepřekročil Číslici 317, ale zároveň neměl nikdy méně než 109 jednotlivých bytostí. Číslem 1 byl vždycky Shaftgal, šéf skupiny, a zároveň se zodpovídal je

nom Galovi. Jeho pravomoce byly řízeny zákony, které mu však dávaly tolik prostoru, že byl zároveň pánem života a smrti.

„214, proč se ještě nezačalo s pohybem země?“ „Orgh nedodržel pořadí při dodávkách, Ogere-1. Už jsem odvysílal kontrolní zprávu pro Nebu-56.“

Nebu-56 v jedné ze dvou set cizích kosmických lodí mezitím zjistil, proč Orgh Jednal chybně. Zavolal svého Shaft-gala.

„Tady 56, Nebu-1. Útok těch zvířat vyvedl Orgha z konceptu. Přepínám na Orgha.“

Samostatně myslící a jednající Orgh dostal od Nebu-1 přísný dotaz.

Hned na něj odpověděl.

„Výpadek tří buněčných membrán vinou telekinetického útoku. Museli jsme vyklidit sklad číslo 7 dříve než 6. Škody mohou být vyčísleny a opraveny teprve po vyložení celého nákladu. Musím trvat na tom, aby bylo zabráněno dalším telekinetickým útokům!“

Jinými slovy to znamenalo rozsudek smrti pro mnoho myšobů na Trampu!

Dokonce i samostatný Shaftgal se musel podřídít požadavkům Orgha!

Nebu-1 zavolal Cula-1, který zodpovídal za bezpečnost všech Orghů.

„Tady Nebu-1! Náš Orgh požaduje, aby byl znemožněn jakýkoliv další telekinetický útok těch zvířat.“

Cizinci neznali pojem zábavy. Všechno, co si sdělovali, se týkalo pouze práce. Neexistovalo nic, co by mohli nazvat jako osobnost. Jakousi tvář měl jenom Shaft.

Mléčná dráha nezažila nic tak cizího, kromě snad návštěvy Druufů z vedlejšího časoprostoru!

Cul-1 se okamžitě spojil s Orghem a zjistil vše potřebné, takže brzy věděl, že domorodé bytosti lze bez větších potíží zneškodňovat.

Ve stejnou chvíli se jedna skupinka myšobů na jižním okraji pouště snažila pohrávat se vznášejícími se součástkami z lodi. Pět z těch hezkých zvířátek se dohodlo, které součástce se budou věnovat a za pobaveného pištění se pustili do hry.

Vodorovné se vznášející a pohybující součást lodi najednou stoupla o dvacet metrů výše, tam se roztočila a padala kolmo dolů.

Pět zvířátek, která si s ní hrála, vykřiklo bolestí a začalo se svíjet na zemi. Tři cizinci se v blízkosti dopadu součásti lodi pokoušeli uprchnout. Když pět myšobů zemřelo, ozvala se rána. Stále více cizích bytostí začínalo podléhat zmatkům a prchalo.

Ostatní myšobové bezradně postávali a vůbec je nenapadlo, že smrt jejich druhů může mít nějakou souvislost s telekinetickým pokusem. Vtom vyšlehl zažloutlý paprskový prstenec, vynořil se z nicoty, spadl na ně a spálil je na

atomy. Další paprskový věnec dopadl na jinou skupinu myšobů a zničil ji ve stejném okamžiku.

Ale Cul-1, zodpovědný za bezpečnost všech Orghů, zároveň vydal rozkaz, aby byl zdejší prostor vyklizen.

Věděl, co se děje. V místě posledního dopadu velkého agregátu se začal rozrůstat energetický vulkán. Nažloutlá energie proudila z místa dopadu a neuvěřitelně rychle se rozšiřovala do všech stran.

Mezi cizinci a žlutou energií, která polykala všechno, Čeho se dotkla, nastal závod o život, jehož cílem byly dvoutrupé kapkovité vesmírné lodi. Z malého kráteru vycháze-

lo stále více a více žluté energie a rychlost energetického toku exponenciálně stoupala.

Všechno, co bylo z dvou set kosmických lodí na povrch planety dosud vyloženo, už dávno přestalo existovat. Několik stovek cizích bytostí padlo energetické záplavě za oběť. Nyní" to však už vypadalo, že žlutá energie začíná cítit kovovou hmotu dvoutrupých vesmírných lodí. Žluté proudy uhnuly ze svého směru a nabraly kurz k místu, kde stály lodě.

Cizinci, kteří zoufale prchali do svých lodí, se stávali oběťmi své vlastní techniky!

Těch pět myšobů, co si pohrávali s jednou z těch věcí, nezemřelo marně. Náhoda tomu totiž chtěla, že rozbili jádro jednoho z gigantických zařízení, která měla dodávat energii mamutímu agregátorovému parku.

Kapkovité bytosti byly tváří v tvář rozpoutaným živlům naprosto bezmocné. Uvolněná energie dospěla ke kovové hmotě kosmických lodí a první tři z nich spolkla. Vyvolalo to Ještě větší sílu žluté energie, která zaplavila snad celý okolní prostor kolem dvou set kosmických lodí.

Jejich zničení - nebo snad jejich převzetí - proběhlo naprosto nehlučně.

Lodě se ztrácely pod dotekem žluté záplavy velice rychle, na okamžik způsobily temnější žlutý tón energie - a už neexistovaly.

Na Trampu zůstali jenom tři svědci, kteří sledovali tiché ničení mohutné vesmírné flotily. Ale tito tři myšobové pochopitelně nemohli vědět, že zánik cizích lodí vlastně zachránil jejich vlastní národ před úplným vyhlazením.

Osmnácti kapkovitým vesmírným lodím se podařilo uniknout.

Lodě se tiše odlepily ze země. Devatenáctá se už už žve-

dala nad povrch, ovšem žluté energii se podobně jako .chobotnici podařilo stáhnout ji dolů, rozmělnit ji na kaši - a za okamžik loď neexistovala stejně jako ty před ní.

Osmnáct lodí uniklo.

Pět planetárních dní se žlutá energie rozšiřovala po povrchu chudého studeného světa, aby se šestnáctého dne rozptýlila a zmizela beze stop.

Tramp se znovu stal Trampem - podobal se Marsu, byl studený a holý a myšobové tu dál prožívali svůj jednoduchý, neškodný život. Netušili, že jenom o vlásek unikli úplnému vyhlazení.

^ ^ ^

Mcintosh byl spojovým důstojníkem na POTOMACU, bylo mu třiapadesát let a byl Ženatý.

POTOMAC patřil do obchodní flotily Sluneční říše a právě letěl šedesát osm světelných let od Trampu k Ábelově planetě, aby tam naložil lysin.

Lysir byl druhem rudy, která se těžila pouze na Ábelově planetě, ale kterou bylo na Zemi zapotřebí ve velkém množství ke zušlechtění materiálu, z něhož byly stavěny skafandry Pozemšťanů. Díky tomuto zušlechtění byla látka vesmírných skafandrů neprostupnější, než skafandry arkonidské.

Mcintosh ve své spojové kabině nemyslel na Lysir ani na planetu Tramp, ze které pocházel myšob Gucky, ani na vesmírný let. Dělal si starosti se svými dvěma syny, Charlesem a Benem. Jednomu bylo osmnáct, druhému sedmnáct. Ten starší tropil hlouposti a jeho mladší bratr mu s nimi pomáhal.

Co mezitím zase asi provedli? ptal se Mcintosh sám sebe a docela se obával návratu na Zemi.

Už mnohokrát musel sáhnout hluboko do kapes, aby nahradil škodu, kterou způsobili jeho synové.

Zrovna si říkal, že pokud znovu něco provedli, bude to tentokrát skutečně už naposledy... Ale pak už se ve svých myšlenkách nedostal dál. Energetické zaměření POTOMACU se právě ozvalo.

Mcintosh zíral na zaměřovači oscilografy. V jejich horních polovinách se ukazoval impulzní chaos, který byl velmi neobvyklý.

Mcintosh vytřeštil oči. Rychle oddechoval. Bez hnutí sledoval přístroje, jako by z nich mohl vyčíst vysvětlení této vesmírné hádanky. Samozřejmě, že cítil, že zmatek amplitud, který právě pozoroval, bude patrně natolik důležitý, že si ho nesmí nechat jenom pro sebe. Vstal a podíval se k počítači, jestli běží záznam. Potom se znovu posadil.

Zapnul hyperkom a zavolal energetickou stanici Terranie.

„Tady obchodní loď POTOMAC, spojový důstojník McIntosh. Silné energetické zaměření ze směru planety Tramp.

Pravděpodobně pochází z planety samotné. Momentální vzdálenost od Trampu Šedesát osm světelných let. Záznamy na přístrojích nepochopitelné a záhadné. Musím požádat o kontrolní energetické zaměření!”

Z Terranie přišla odpověď: „Mnohokrát díky za zprávu. Energetické zaměření bylo mezitím aktivováno. Zavoláme, pokud budeme mít nějaké otázky.”

Ale vědci z Terranie už spojaře Mcintoshe nezavolali.

POTOMAC přistál na Ábelově planetě, převzal náklad a odstartoval zpátky k Zemi, když v hyperkomu přišel z Terranie rozkaz, aby neletěl přímo k Zemi, nýbrž aby nejdříve navštívil planetu Tramp a několikrát jí obletí.

Než se mohl McIntosh zeptat, hyperspojová stanice Terranie opět vypnula spojení.

Kapitán Hodkin, který svým vzhledem připomínal závodního boxera těžké váhy, vybuchl, když mu Mcintosh sdělil rozkaz k nové akci.

„Za tuhle okliku můžete vy, Mdntoshi! V duchu se už připravte, že po našem přistání v Terranii nedostanete třídní dovolenou! Proč jenom jsem vám dal povolení vysílat?"

O půl hodiny později POTOMAC transitoval a vrátil se do čtyřdimenzionálního prostoru mezi slabě svítícím malým sluncem a planetou Tramp.

To se stalo sedmého dne po Mcintoshově energetickém zaměření.

POTOMAC osmkrát obletěl malou pouštní planetu, ale jak tomu náhoda chtěla, obchodní křižník třikrát jenom o tisíce kilometrů minul místo, kde byla země na prostoru zhruba dvou čtverečních kilometrů úplně zeskelnatělá a namodrale fluore skovala.

Energetické zaměření POTOMACU mlčelo. Neozývalo se ani včera na Ábelově planetě.

„Kapitáne," odvažoval se Mcintosh navrhopat, „neměli bychom létat kolem Trampu tak dlouho, dokud nepřeletíme naprosto všechny oblasti?*"

Hodkin po něm vrhl zničující pohled.

„Nařídil to snad někdo?"

„Ne, kapitáne, nenařídil..."

„Takže se vracíme domů! Z téhle planety, kde není vůbec co jíst, pochází náš myšob Gucky? Tomu se mi nechce věřit. Ale co jste to vlastně zaměřil, k Čertu? Zaměřená energie přicházela skutečně tady odtud?"

„Přesně ze směru, ve kterém se nacházel Tramp, pane," odpověděl spojař a z jeho hlasu bylo slyšet, že se necítí ve své kůži.

Za určitou dobu POTOMAC přistál na gigantickém kosmodromu Terranie.

Sotva se jeho teleskopické nohy dotkly povrchu Země, už se v palubním rozhlase obchodní lodě ozvala výzva: „Spojař Mcintosh k šéfovi energetického zaměření! Spojář Mcintosh se všemi podklady k panu Grimpelovi! Spojář Mcintosh...”

Třikrát byla tato výzva zopakována. Hodkin a Mcintosh stáli čistě náhodou vedle sebe, když to hlášení přišlo.

„Doufám, že pomlčíte o mém návrhu obléhat Tramp, dokud ho neobletíme nad všemi oblastmi...,“ poznamenal kapitán lodi. „Však víte proč! Jasně?”

Mcintosh však tentokrát zapomněl, že obvykle stává skromně v koutě. Kývl na svého kapitána, zářivě se usmál a řekl: „Mnohokrát děkuji za přesto udělenou třídní dovolenou, kapitáne Hodkine!”

Hodkin nejdříve strnul, pak se také usmál a řekl: „Dobrá, dobrá. Dobře, že jste mi svou dovolenou připomněl!”

Mezi válečnou flotilou Perryho Rhodana a flotilou obchodních lodí odjakživa existovala jistá rivalita. Proto když Mcintosh vstoupil do pracovny šéfa energetického zaměření Země Waltera Grimpela, měl pocit, že se zdraví s konkurentem.

Ale pak byl velice překvapen, když ho Grimpel nadšeně zdravil a několikrát mu poděkoval za zajímavou zprávu.

Během dalšího rozhovoru musel Mcintosh revidovat svůj názor na Sluneční flotilu a třicetiletý Walter Grimpel se mu líbil stále více.

„Prosím, ukažte mi tedy své podklady, pane Mintoshi! Myslím, že byste neřekl, že mi vaše energetické zaměření v blízkosti Trampu připravilo několik hodin beze spánku.

Ale nejdříve bych měl otázku. Co si o tom chaosu impulzů vlastně myslíte?"

Mcintosh se usmál. „Jsem docela rád, že tento impulsní zmatek je hádankou i pro vás, pane Grimpele, ale myslím, že jste přece jenom na něco přišel! Tady v Terranh máte k dispozici všechny prostředky..."

„Vám se to řekne. Dokonce ani velký počítač na Venuši si s tím záznamem neporadil. Jediné, co nám prozradil, bylo, že údajně energie s tak protichůdnými hodnotami neexistuje! To je od něj milé, že? Ale tak už se u nás konečně posad'te, pane Mcintosh, prosím."

O dvě hodiny později, když už spojař Mcintosh kráčel zpátky ke své lodi, aby odtud odlétl na krátkou dovolenou do Skotska, našel Pěny Rhodan na svém psacím stole Grimpelovu zprávu.

„Tramp?" řekl zamyšleně a okamžitě si tuto malou planetu spojil s Guckym, který odtud pocházel. „Energie, která podle počítačové soustavy na Venuši vůbec neexistuje? A Grimpel si taky neví rady?"

Že by někde v hlubinách planety Tramp existovala nějaká technická tajemství, o kterých lidstvo dosud nevědělo?

Rhodan se touto zprávou zabýval déle než chtěl. Dokonce večer ještě jednou sáhl po záznamech. Něco mu nedoprávalo klid. Soustředil se, aby objevil, co to může být.

Prohlížel si všechno, a pak padl pohledem na kartografický záznam obchodního křižníku POTOMAC nad Trampem.

Okamžitě se spojil videofonem s Grimpelem.

„Tady Rhodan. Vaše zpráva leží přede mnou. Proč jste k ní nepřidal i optické záznamy, Grimpele?"

Šéf zaměřovačů pokrčil rameny- „Je k ničemu, pane. Kapitán Hodkin z POTOMACU nevytvořil stoprocentní kar-

tografický záznam povrchu Trampu. Zachytil zhruba osmdesát procent povrchu..."

„Ale předložené záznamy jste vyhodnocoval vy, že?" „Co Je to platné, pane, když nezachytili opticky zrovna to. místo, které jsme tady na Zemi stanovili jako výchozí bod energetického průlomu."

„Grimpele," varoval ho Rhodan se smíchem, „nač takový tón? Vždyť vy v duchu určité právě zabíjíte kapitána té obchodní lodi..."

Walterem Grimpelem to trhlo. „Pane," vyhrkl, „není to k vzteku?"

Pěny Rhodan se musel usmívat. „To mi chcete skutečně tvrdit, že ten energetický průlom přišel opravdu z Trampu, Grimpele? Uvědomte si, jak daleko to je. I vaše zaměřovači přístroje mohou zkreslovat!"

Ale Walter Grimpel si byl svou věcí naprosto jist. . „Pane, když došlo k tomu energetickému průlomu na Trampu, POTOMAC byl jenom osmašedesát světelných let daleko. Spojář Mcintosh disponoval dobrými přístroji. Jsou velice přesné. Porovnal jsem jeho výsledky s našimi.

Pane, jsem plně přesvědčen, že energetický průlom na planetě Tramp vznikl, už také proto, že dokáží určit zdroj jakékoliv záhadné energie na vzdálenost plus minus pět kilometrů!"

„Rád vám to věřím, Grimpele, ale mám přece jenom otázku; porovnal jste zaměřené hodnoty s hodnotami energií z vesmíru Druufů?"

„Samozřejmě, pane! Počítač Venuše stanovil, že na necelých devadesát osm procent pravděpodobnosti tato energie nemá vůbec nic společného s časoprostorem Druufů."

„Dobrá. Takže počítač nechce věřit na existenci podobného druhu energie. Ještě se k tomuto případu vrátím. Své roz-

bodnutí vám potom okamžité sdělím. Zatím nevím, jestli na Tramp pošlu vás samotného nebo ne."

Grimpel překvapeně zvedl hlavu. Než mohl něco opáčit, Rhodan řekl: „Nejpozději za tři dny, Grimpele. Za hodinu letím k Venuši. Dodejte své podklady na palubu DRUSU-SU, půjdu se počítače vyptávat sám. Pozítří se vrátím a spojím se s vámi- Mnohokrát děkuji."

^ x ^

Čtyři mohutné dvoutrupé kapkovité kosmické lodě padaly dolů na Tramp, přistávaly vedle namodrale fluoreskujícího jezera skla a otevíraly výstupy.

Vypadalo to, že v každé ze čtyř cizích lodí opět sedí jeden Orgh a vykládá své skladové haly, protože po neviditelné dopravní lince se jedna součástka za druhou vznášely ven z lodi, aby se na volném prostranství jedna ke druhé skládaly jako by je ovládal kouzelník.

Technika montáže, která předčila vše, co bylo dosud této části Galaxie známo.

Venku se pohybovalo jenom několik málo cizinců. Ve svých čtyřech pažích drželi různé pracovní nástroje, které samy o sobě vypadaly neskutečně divně a neobvykle. Byli zaměstnáni tím, že vyřezávali ze fluoreskujícího skla vzorky. Vzorky se potom vznesly do určité výše a opět po neviditelném transportéru směřovaly do jednoho ze vstupů kapkovité kosmické lodi.

Mezitím se těsně u hranice skleněného jezera jednotlivé součástky složily do monstrózního agregátu. Jeden jediný myšob, který z nejvyššího kopce v dálí sledoval, co se děje u skleněného jezera, zatáhl svůj široký bobří ohon, ještě Jed-

nou rychle pohlédl k ošklivému stroji a zmizel v podzemním obydlí.

Dvousetmetrový strojový celek se najednou odlepil od země, setrval ve výšce dvaceti centimetrů, aby se potom přiblížil ke skleněnému jezeru.

Mezi podstavcem agregátorové soustavy a hladinou jezera se vzduch třpytil v neobvyklém měkkém oranžovém barevném tónu.

Jezero se rozpouštělo. Šlo to stále rychleji. Hadovitý strojní agregát neustále zrychloval a za méně než deset minut se dostal na druhý břeh tavícího se jezera.

O dvě hodiny později už na Trampu žádné skleněné jezero nezůstalo. Cizinci zametli stopy své přítomnosti, avšak přesto nebyli s výsledkem spokojeni.

Strašidelně tiše, stejně jako byl složen, se agregát znovu demontoval a zmizel ve skladových halách lodí cizinců. Elipsoidní vstupy do hvězdných lodí tajuplných bytostí se uzavřely a lodě byly připraveny ke startu. Ovšem nevzlét-

ly.

Místo toho se ve vzdálenosti zhruba jednoho sta kilometrů nad rudou pouští planety Tramp rozzuřil orkán. Zprvu se točil na místě a zvedal přitom neskutečné množství písečných mas-

Čím déle tento cyklon zuřil, tím větší byl jeho průměr a během celé půlhodiny vystoupal v šíleném tempu do výš, ky dvaceti kilometrů.

Řev a vyty vichřice předčily všechno, co Tramp dosud zažil. Myšobové dřepěli ve svých podzemních norách a třásli se strachy z přírodní katastrofy. Ani nejzvědavější z těchto bytostí se neodvažovala jít se podívat na povrch planety.

A potom se najednou černý gigantický sloup o více než patnáct kilometrů pohnul.

Šíleným tempem se blížil přesně k místu, kde ještě před několika hodinami leželo skleněné jezero v rozloze dvou čtverečních kilometrů.

Cyklon s sebou rval další písek. Zatemnil nebe a způsobil nad Trampem umělou noc. Kosmické lodi cizích bytostí nadále setrvávaly na povrchu planety. Bytosti uvnitř lodí jako by se vichřice vůbec neobávaly.

Cyklon se zastavil nad určeným místem a zbrzdil tempo svých otáček.

Veliká množství rudého písku zasypala prostor, kde bývalo skleněné jezero. Během několika minut se pokryl vrstvou vyšší než dvacet metrů a nezůstaly přitom uchráněny ani Čtyři lodě cizinců.

Gigantický sloup zpomaloval, zmenšoval se, až nakonec úplně zmizel.

^ ^ ^

V druhé kosmické lodi kapkovitých bytostí se nacházel jeden Gal, kterému byli podřízeni čtyři Shaftgalové. Svým vzhledem se nijak nelišil od ostatních, ovšem způsob, jakým seděl před prapodivným pozorovacím přístrojem, neomylně vyjadřoval jeho moc.

„Odstartujeme za pět časových period. Bude nutno odstranit haldy, které naše lodě zanechají v písku, až odstartují.“

A stalo se, jak řekl. Lodě se vynořily z písku jako červi, zrychlily a stoupaly k nebi.

Devět planetárních hodin po přistání už po cizincích nezůstala na Trampu ani stopa.

To bylo přesně v době, kdy Pěny Rhodan ukládal Šéfovi energetických zaměřovačů Terranie úkol, aby s kulovitou lodí státní třídy odlétl na Tramp a řádně prověřil situaci.

O pět dní později byl Walter Grimpel se svým týmem znovu zpátky v Terranii. Seděl proti Perrymu Rhodanovi a podával hlášení'.

„...takže nakonec musíme konstatovat, že jsme nenašli vůbec nic, pane. Seběmenší známka nějakého energetického průlomu silnější míry - nikde nic. Naše nedůvěra patřila především velice vysoké a široké písečné duně o délce asi šesti set kilometrů, pod kterou se nacházelo i místo, které naše přístroje označily jako výchozí bod energetického průlomu. Proto jsme se pokusili odstranit písečné vrstvy na tom místě, abychom se dostali k povrchu. Po několika dlouhých hodinách se nám to podařilo, ale znovu jsme nic nenalezli. Nechtěl jsem si přiznat, že jsem se stal obětí omylu. Naše loď se už připravovala ke zpátečnímu letu, když jsem ještě jednou vyšel ven... Ano, pane, a pak jsem našel tady tohle." Walter Grimpel posunul Prvnímu Administrátorovi Sluneční říše Perrymu Rhodanovi kousek hmoty velký jako fazole.

Rhodan to vzal mezi prsty, pak to položil na dlaň a zvedl obočí. „Je to překvapivě těžké, Grimpele. Co to je?"

Gripel ztěžka oddechoval. „Pane," odpověděl stísněně, „to je právě to, co nevíme!" „Vy jste s sebou neměl experty, Grimpele?" Šéf zaměřovačů pokrčil rameny. „Dr. Innogova..." „Innogova?" zarazil se Rhodan. „A to neprovedl žádné analýzy? Divím se!"

„Ještě podivnější je fyzikální chování této fluoreskující hmoty, pane: nereaguje vůbec na nic!" „Alespoň atomovou váhu jste zjistit mohli, Grimpele!" „To ano, jenom nikdo nechce uvěřit, že tímto materiálem je písek, pane!"

„Písek?" řekl Rhodan a díval se kamsi do dálky. „Říkáte písek? A hovořil jste o písčité vichřici na Trampu? Tenhle těžký materiál že je písek?"

Grimpel se zasmál. „Úplně stejně jsem se ptal Dr. Innogova. Odpověděl mi, že v tomto materiálu našel stopy roztaveného písku, asi čtyřtisícinu celkové hmotnosti. Ale neptejte se mě, co by mohlo být to ostatní. To nevěděl ani on.

Pane, a tím je mé hlášení u konce."

Rhodanův tázavý pohled ho však přibil na místo.

„Ve vašem hlášení postrádám jeden důležitý bod, Grimpele. Zařídil jste, aby byl navázán kontakt s myšobý?"

„Samozřejmě, pane," odpověděl Grimpel, „ale v okruhu tisíce kilometrů jsme nenašli ani jediného. Teprve v blízkosti jižního pólu nějací byli, ale nešlo se s nimi spojit.

Pane, jsou sice velice milí, ale z naší kosmické lodi udělali blázinec. Co nebylo přišroubováno, začalo po palubě létat, dělat salta, padat ze stropu..., a třikrát jsem vzlétl dokonce i já.

Pane, nakonec jsme museli těm malým lumpíkům utéct, koneckonců jsme se chtěli vrátit domů a podat vám hlášení. Poté, co jsem to zažil, se musím jen divit, jak je náš Cucky dobře vychovaný..."

„Co vy o tom víte," řekl Rhodan. Pořád ještě držel na dlani tajuplnou fazoli. „Grimpele, přesvítili jste zem?"

„Pane," odpověděl Grimpel, „myslím, že jsme udělali úplně všechno, abychom rozlouskli hádanku energetického průlomů. Ovšem všechno bylo zbytečné, všechno." , V tu chvíli vstoupil do místností Reginald Bull.

„Něco nového?"

Perry Rhodan mu mlčky ukázal tajuplnou hmotu-

„Co to je?" zeptal se Bully, aniž by se toho kousku dotkl.

„Čtyřtisícina toho je roztavený písek, ostatní nevíme."

„No tak to je pěkný," poznamenal Bully a začal se vyptávat. Ale ať se vyptával jak chtěl, nic kloudného se nedozvěděl.

^ A ^

Tajemní cizinci se vrátili na Tramp potřetí.

Nezaměřila je ani arkonidská, ani pozemská stanice.

Více než pět set dvourupých kapkovitých lodí si tentokrát našlo jako místo k přistání zónu kolem rovníku a dosedlo ve tvaru kruhu o průměru osmi kilometrů.

Tento podnik neřídil žádný Shaftgal, nýbrž Gal-Enn. Opět následovalo neobvyklé vykládání materiálu z hal, opět součástky pluly vzduchem a to, co dělaly, nechápal žádný z přihlížejících myšobů a nepochopil by to ani žádný Člověk.

Samotní cizinci při své činnosti neprožívali nic neobyčejného. Nepoznali, co je dobro a zlo. Neuměli je rozlišovat. Jejich cílem bylo plnit úkoly. Celý život se skládal jenom z plnění úkolů. Dokonce i život Shaftgala a samotného Gala.

Vykládání flotily velkých dvourupých lodí trvalo dva dny. Zvědaví myšobové v blízkosti přistávací plochy si přišli na své. Třetího dne je to však už začalo nudit. Osm myšobů z padesáticenné skupiny se dohodlo, že předmět, který připomíná! vývrtku a měl sto metrů výšky, přinutí létat.

Těch osm patřilo mezi nejsilnější telekinety skupiny myšobů. Při různých roztržkách s jinými kmeny se vždy postarali, aby vítězství zůstalo na jejich straně. Naráz se chopili gigantického výtvoru.

Jedním skokem se předmět uvolnil od země, ovšem sotva ji opustil, všech osm hravých myšobů bylo zasaženo bolestmi a válelo se zmučeně po zemi.

Zvířata křičela a jejich hlasy se rozléhaly nad pustou kra-

jinou. V té chvíli se ke kopci, ve kterém bydlelo padesát zmíněných myšobů, přihnala černá stěna, chvilku setrvala 'a pak zmizela. .

Po myšobech nezůstala ani stopa. Veškerý život zmizel -jak z povrchu, tak z podzemních nor.

Cizí síla udeřila.

Obrovitá sestava, která připomínala vývrtku, měkce dosedla a zůstala stát. Od této chvíle přestala mít činnost cizinců svědky.

Gal, který si říkal Enn, kontroloval Orgha své lodi. V elipsoidní otevřené vaně bublalo něco, co mohlo být stejně tak plazma, jako třeba tekutá dutinová hmota.

Uprostřed této husté tekutiny to začalo zářivě svítit.

„Orghu, budeme ještě obtěžováni?“ obrátil se Gal na svého Orgha.

Otevřená vana, která stála na .asymetrickém podstavci, odpověděla stejnou telepatickou cestou: „Gal-Enne, ve vzdá^ lenosti dvě stě se nachází ještě tři osady. Smím ty bytosti odstranit?“

„Odstranit!“ přikázal Gal- „Otevři se, Orghu!“

Gal ustoupil o krok, sklonil hlavu a pak už jen sledoval, jak se uprostřed ve světelně odlišeném místě vany rozbouřila hladina a jak odtud vyšlehly blesky.

K myšobům znovu přišla smrt v podobě bleskurychlé, nehlučně se pohybující Černé stěny.

V okamžiku zániku, vyvolaného a řízeného Orghem, podivnou a nevysvětlitelnou organickotechnickou věcí cizího světa, přestalo existovat dalších několik set obyvatel Trampu a v okruhu tisíce kilometrů kolem místa přistání se Tramp nyní skutečně stal pustinou, na které nežila ani jediná rostlinka.

^ A, ^

Šestého dne po přistání se devět dvoutrupých lodí vrátilo z letu kolem planety. Cestou každá z lodí dvakrát přistála^ pokaždé zanechala jednu gigantickou, stometrovou vývrtku. •

Každá vývrtka byla ponořena hluboko do písku, takže z něj vyčnívala jenom asi půlmetrová část obrovité konstrukce.

Dříve než lodě přišer pokračovaly ve svém letu, opět se objevila černá stěna a vyčistila okolí zařízení od obyvatel planety.

Jakmile Gal-Enri vydal poslední rozkaz, nepohnul se už žádný Shaftgal.

Na Trampu stálo více než pět set cizích kosmických lodí. Každá z nich disponovala jedním Orghem. Gal-Enn je pomocí svých rozkazů a tří asistujících Shaft-Galů spojil do jednoho komplexu.

Manipulovali silami, které nebyly známy ani Arkonidanům, ani Pozemšťanům. To, co pro arkonidské nebo pozemské techniky představovalo těžký problém, se těmto cizincům dařilo s velkou lehkostí.

V hlubině deseti kilometrů pod povrchem se tavily masivní skály. Tekuté skály byly formovány podle představ cizinců. Za polovinu trampského dne vznikl v hloubce deseti tisíc metrů jeskynní dóm o velikosti pěti kilometrů čtverečních a průměrné výšce dvou set metrů.

Sotva se Gal-Enn prostřednictvím svého Orgha dozvěděl, že umělý jeskynní prostor nabył potřebné velikosti, přikázal speciálnímu komandu, aby zahájilo zařizování jeskyně.

Rozeběhla se další strašidelná scéna.

Jedna součástka za druhou mizela. Bez pomoci nějakého

transmiteru nebo přijímací stanice se do hlubiny deseti tisíc metrů nořily součástky, ze kterých se potom konstruovalo strojní zařízení o rozsahu více než tři čtverečních kilometrů. Přitom to celé netrvalo ani půl hodiny. Potom Gal-

-Enn prostřednictvím Orgha své. lodi zjistil, že úkol je splněn.

Gal-Enn nehnul ani brvou, když se zničehonic ozvalo hlášení: „Neznámá kosmická loď přilétá k této planetě!"

Naprosto klidně vysílal Gal-Enn pomocí své organické vysílačky: „Provést zatemnění!" Potom už ho neznámá kosmická loď přestala zajímat. Věděl z mnohonásobné zkušenosti, že použil dokonalou ochranu.

Gal-Enn vydal svému Orghovi rozkaz, aby aktivoval zařízení v hloubce deseti kilometrů. Potom se ujistil, že i tento agregát funguje stejně perfektně jako všechno ostatní.

Zatímco ve výšce několika tisíc metrů kolem planety Tramp kroužila loď Pozemšťanů střední třídy křižníků a zaznamenávala vzhled povrchu planety, více než pět set cizích kosmických lodí čekalo pod dokonalým zamaskováním na první důkazy, že se jejich experiment daří.

Mezitím na Trampu uplynula další hodina a lehký křižník Sluneční flotily pořád ještě kroužil nad planetou, když jeden ze Shaft-Galů zjistil, že se pokus podařil.

Výsledek svých pozorování předal pochopitelně hned dál Gal-Ennovi.

„Start za deset časových period!" přikázal Gal-Enn.

Cizí kosmická loď nad planetou ho vůbec nezajímala.

Dospěli k desáté časové periodě-

Více než pět set kosmických lodí opustilo Tramp, pořád ještě pod ochranou zatemnění.

Ale byli si svou věcí až příliš jisti.

Lehký křižník Pozemšťanů je přece jen zaměřil. I když to

nebylo žádné normální a obvyklé zaměření kosmické lodě. Jeden z přístrojů totiž hlásil, že se ve směru od Trampu vzdaluje několikakilometrové těleso.

Jelikož však ani na panoramatických obrazovkách nebylo nic vidět, posádka lodi konstatovala, že zmíněný přístroj bude třeba opravit.

Díky tomu se flotile cizinců doslova před očima Pozemšťanů podařilo opustit blízkost planety Tramp.

A tak to zůstalo po dlouhé měsíce.

Teprve na konci roku, když bylo co nejpřesněji vyhodnoceno všechno, co zaznamenaly kosmické lodi ve svých po¹-čítačích, byla tato chyba objevena.

Perryho Rhodana to vzburcovalo.

Probudil Bullyho a Allana D. Mercanta, šéfa Sluneční rozvědky, a vyhlásil poplach určité skupině vědců. I oni museli vylézt z postelí, a znovu byla přetřásána záležitost s nalezeným kouskem tajemného materiálu z planety Tramp. V tu dobu velká hyperkomová stanice Terranie hlásila na narychlo svolané noční konferenci následující: „Pane, mocný energetický průlom na Trampu! Planeta pravděpodobně hoří a každou chvíli se možná roztrhne na kusy!”

^ _*_ ^

Myšobu Guckymu nebylo v poslední době vůbec do řeči. To nebyl ten starý Gucky, kterého všichni dobře znali.

Sám dost dobře nevěděl, co mu schází. Nemocný nebyl, ale měl depresi, nic ho nebavilo a pořád byl nervózní. Kdyby to šlo, utekl by sám před sebou.

Včera ho volal šéf. Perry Rhodan ho chtěl trochu rozveselit, ale Gucky nechtěl být veselý. Chtěl svůj klid, nechtěl s nikým mluvit, nechtěl nikoho vidět. Po několika větách

bylo po rozhovoru. Rhodan potom zavolał Johna Marshalla, řéfa jednotky mutantů, a zeptal se: „Marshalle, víte co chybí Guckymu?"

Marshall to taky nevěděl. „Nedovolí nikomu, aby si přečetl jeho myřlenky, pane," odpověděl telepat. „Ale mluvit se s ním taky nedá. Třeba je přece jenom nemocný, nebo se projevuje jeho stáří. Jak Je Gucky starý? Víme to vůbec, pane?"

Rhodan zavrtěl hlavou. „Ne, John. To nikdo z nás neví. Myslím, že se to Bully před několika lety pokouřel zjistit, ale Gucky byl jako stárnoucí dívka. Nechtěl přiznat, kolik mu je. Co myslíte, pomohla by mu buněčná sprcha?"

„Gucky a stáří? To mi nějak nejde dohromady, a ještě méně, že by měl být nemocný. Nemáte spíš dojem těžké deprese, pane?"

Rhodan se naklonil a když na něj Marshall pohlédł, objevil v očích Prvního Administrátora starosti a zneklidnění- „John, nechcete se přece jen ještě jednou pokusit? Třeba vám Gucky řekne, co mu je..."

„Mně, pane? Když už se vyhýbá vám i Bullymu a nic neříká, pak já nebudu mít úspěch. Ale zkusím to. I když už tomu nevěřím."

^ A ^

Rhodan pozval myřoba na oslavu Silvestra. • „Jen to ne, Perry," bránil se Gucky. „Já nechci! Nemůžu sám sebe vidět! Proč bych vám měl kazit dobrou náladu? Mám v úmyslu něco jinýho. Musím se odreagovat. Pojedu se podívat do Paříže, tam je přej hezky. Znář Paříž, Perry?" Ale znělo to všechno tak unaveně, tak bez zájmu, že Per-

ry Rhodan dospěl nakonec k závěru, že Gucky musí být velmi vážně nemocný.

Vylíčil myšobovi Paříž v těch nejnádhernějších barvách, ale uprostřed jeho vyprávění Gucky mávl packou. „Ale co, nepoletím tam, zůstanu mezi svejma čtyřma stěnami. Udělej něco pro mě, Perry, a drž tloušťka daleko ode mě. Nesnáším soucit, i když to myslí dobře. Zatraceně, to je k vzteku!"

Perry Rhodan překvapeně zíral na prázdnou obrazovku. Gucky vypnul videofon. /

Co to s tím prckem je? ptal se sám sebe v duchu,

^ ^ ^

Šest dní před zmíněnou noční konferencí se před Rhodanovým psacím stolem najednou zamihotal vzduch a objevil se Gucky.

„Dobřej den, šéfe!"

Neznělo to náhodou jako dřív?

Perry Rhodan se usmál.

„No, Gucky? Už jsi zase oukej, starý příteli?"

„Byl jsem ale pitomec, Perry."

„Ty a pitomec, Gucky? Copak jsi zase něco provedl, že tě trápí svědomí? Nech toho, už předem je všechno odpuštěno," řekl Rhodan a velkoryse mávl rukou. '

Gucky pobaveně vycenil své hlodáky. „Přijímám!" řekl.

„Tvoji milost si schovám na příští příležitost- Ale teď tě musím zklamat. Vážně jsem nic neprovedl, jenom teď už vím, co mi scházelo. Ale, Perry, slib mi, že se mi nebudeš smát, jo?

Stýskalo se mi po Trampu. Bylo mi z toho hrozně divně. Prosím, milý Perry, nech mě tam letět, prosím..."

Tak ono se mu stýská, pomyslel si Perry Rhodan a zvedl my soba. Položil si ho na klín,

Ono se mu stýská po té pusté chladné planetě Tramp a jeho krajanech. Stýská se mu jako člověku, který najednou cítí, že v cizině nezapustil kořeny.

„Můžeš letět hned teď, jestli chceš, Gucky. Chceš, aby tě tam dovezla loď, nebo by ses tam chtěl dopravit sám?“

Jakmile vyslovil poslední část otázky, mysob vycenil hlodáky. Toto znamení bylo vlastně odpovědí, protože hned nato Gucky vyhrkl: „Sám, Perry? Jak bych se tam asi dostal? Klidně mi můžeš svěřit nějakou menší loď. Přísahám, že ti ji v pořádku vrátím.“

„Ta nejmenší loď ale potřebuje alespoň čtyři muže posádky, Gucky!“ poznamenal První Administrátor.

„Ale, Perry, copak by byl problém předělat jednu takovou loď na řízení jenom jednou osobou? Stačil by jeden rozkaz, několik robotů, a za pár hodin bude všechno připravený...“

V té chvíli vstoupil Reginald Bull.

„Copak, Perry? Ten chlapík na tvým klíně je už zdravej? „Jo nebo ne?“

„Gucky je rekonvalescent, Bully,“ varoval Rhodan. „Onemocněl steskem po domově, takže zítra poletí domů na Tramp.“

„Stesk po domově?“ zarazil se Bully a pak pokýval hlavou. „Tak to se tedy nedivím...“

„Však se na to taky těším! Kolik dovolený mi dáš, šéfe?“ zeptal se Gucky.

„Když nám do toho nic nevleze, klidně celý měsíc, Gucky! Stačí to?“

„Měsíc, šéfe, celej měsíc dovolený? Není to moc?“ Cucky se díval z Perryho na Bullyho a zpátky. „Celej měsíc dovolený... Fakt celej měsíc dovolený?“ pořád to nedokázal pochopit. Vtom pojal určité podezření. „Anebo dostávám

dovolenou jenom proto, že se nebudu smět účastnit nějaký další akce, Perry?"

„Gucky, o žádné následující akci nic nevím," ujišťoval ho Rhodan. „Pokud by se během tvé dovolené ukázalo, že je tě zapotřebí, okamžitě ti zavolám přes hypervysílačku!"

Myšoba to sice uklidnilo, ale stejně musel kroutit hlavou nad délkou své dovolené. „A co řeknou ostatní z jednotky mutantů, až se dozvědí, že mám tak dlouhou dovolenou?" zeptal se starostlivě.

„Nic," odpověděl Rhodan. „Ostatní si už dovolenou pravidelně vybírají, ale ty... Jsi tady se mnou déle než sedmdesát let a stejně dlouho jsi nebyl doma... Kdybychom to spočítali, Gucky, pak bys měl podle platných pravidel vlastně nárok na dovolenou dlouhou tři nebo čtyři roky..."

„Jen to ne!" skočil mu Gucky do řeči, „ty se mě vážně chceš zbavit... Nebo chceš, abych spáchal sebevraždu z nudy? Dej dovolenou radši tady tlouštíkovi. Zrovna si představuje, jak by mohl lenořit..."

„Ty si zapomněl, že máš přísnější zákaz hrabat se mi v myšlenkách, ty jeden malej mizero?" vyjel na něj Bully-

„Já že se ti hrabu v myšlenkách?" protestoval myšob. „Ty vůbec netušíš, jakou silou mi vlastně svoje nejtajnější myšlenky vnucuješ!"

„Já ti ukážu sílu, ty žroute mrkví...! Perry, uděleš něco pro Sluneční soustavu, když toho prcka na měsíc pošleš pryč..."

Myšob vycenil zuby a dřív než by provedl nějakou lumpárnu, raději teleportoval do svých komnat.

^^^

Odpoledne 4. ledna roku 2045 dostalo speciální oddělení výroby vesmírných skafandrů zakázku na třicet kusů skafandrů, podepsanou jistým poručíkem Guckem.

Oddělení nebylo touto zakázkou příliš nadšeno. Jednak to byly speciální skafandry, a jednak měly být dodány poručíku Guckovi ještě tentýž den. A to byla vlastně drzost. Ale šéf výroby se neodvažoval stěžovat si Perrymu Rhodanovi, nicméně se odvážil zavolat Reginalda Bulla.

„Prosím, co vás trápí?“ přívětivě se zeptal Bully, jakmile se šéf výroby ozval. :

Jakmile si však vyslechl, co má ten dobrý muž na srdci, vyjel na něj: „Co si to dovolujete? Co vás to napadlo? Pokud si u vás poručík jednotky mutantů objedná nějaké zboží a chce ho mít rychle, pak mu musíte vyjít vstříc. A teď už mě neobtěžujte“

Zlostně vypnul spojení, pak se však podrbl na hlavě a sám sebe se ptal: „K čemu bude tomu prckovi třicet skafandrů? Kdyby tak chtěl tři náhradní, to bych pochopil, ale hned třicet? Moc bych se nedivil, kdyby to byla příprava na nějakou tu jeho speciální akci na vlastní pěst... Sotva se vzpamatoval, už zase neví co by. To jsem teda zvědavěj, co z toho jeho sólo výletu na Tramp nakonec vyleze.“

•> ^ ^

Ve čtyři hodiny příštího rána se Cucky nechal odvézt ke své • lodi, pomocí které se měl dvěma transicemi dostat na Tramp.

Nad Terranií vládla ještě noc a lidé miliónového města ještě spali. Pokud neměli noční směnu. Provoz na gigantickém kosmodromu v tu dobu nestál za řeč.

Gucky si připadal jako čínský císař, když kráčel k malému velínu své speciální kosmické lodi. V myšlenkách si už 'představoval, jak triumfálně přistane na Trampu a jak bude vypadat v očích svých krajanů.

V této povznesené náladě se posadil do pilotního křesla, vyrobeného speciálně pro jeho postavu. Pak se připoutal.

Zároveň také zrychloval. Pomalu nastával čas, kdy měl předat řízení lodi autopilotovi.

Cucky ani neprotestoval, když mu Bully předchozí den vysvětloval: „Nemáš zkušenosti s exaktním vypočítáváním transicí. Předej to počítači. Potom se vynoříš osm milionů kilometrů před Trampem a ten kousek už můžeš doletět na ruční řízení!”

Zapnul autopilota.

To bylo to poslední, co měl momentálně na práci. Let jeho maličké lodi SJ-09 byl nyní pod vládou palubního počítače.

První transice začala za oběžnou drahou Pluta. Malý letoun rematerializoval třináct set Šedesát pět světelných let daleko od Země. O třicet minut později následovala druhá a zároveň poslední transice.

Cucky seděl celou dobu připoután v křesle.

Když se opět vynořil do normálního prostoru a zadíval se na panoramatickou obrazovku, jeho malé srdíčko se rozbušilo radostí. Přímě před ním plul malý narudle zářící bod -jeho mateřská planeta.

Typický signální zvuk počítače mu oznamoval, že pro něj má informace.

„Cože?“ lekl se Cucky.

Jedním pohledem na přístroje si uvědomil, co se stalo. Tramp se vzdálil o osmdesát milionů kilometrů od své původní oběžné dráhy, o tutéž vzdálenost se přiblížil ke slunci a přibližoval se vinou přitažlivosti umírajícího slunce nadále, takže někdy v budoucnu se do něj planeta měla zřítit.

Teplota na povrchu Trampu nyní stoupla z pětačtyřiceti na padesát stupňů Celsia.

To je vedro, to je vedro, zděšené si pomyslel Cucky, kterého jinak jen tak něco nevyvedlo z míry. Myšob v tuto chvíli ztratil veškerý přehled, nevěděl co má dělat a netušil, co tyto počítačové údaje znamenají!

Nesměl přistát na Trampu!

Musel odvysílat hyperzprávu Perrymu Rhodanovi!

Ještě věděl, že před téměř čtyřmi měsíci se na Trampu odehrály jakési nevysvětlené události.

A Gucky by to pravděpodobně všechno také provedl, kdyby právě v té chvíli nezachytily jeho telepatické smysly signály zoufalství, strachu ze smrti, nouze a děsu!

Gucky přepnul autopilota.

Řídil sám.

Přidal energii pohonům lodi na maximum.

Generátor absorberu zavyl, dvě sirény varovné zaječely. Přetížení generátoru!

Gucky letěl navzdory všemu rozumu a veškerému výcviku.

Jeho loď se řítila k Trampu.

Zachránit - zachránit - zachránit!

Tohle jediné slovo ovládalo Guckyho mysl i jeho činy.

Musím je z toho žhavého pekla dostat. Dlužím jim to!

Kdo se to odvážil vztáhnout ruce na moji mateřskou planetu? Byli to Druufové, Skokani nebo Arasové?

Perry, budeš mi muset pomoci...

Ovšem aby svého nejlepšího přítele zavolal hyperkomem, na to zatím neměl čas a ani ho to nenapadlo.

Hnal svůj letoun ke stále se zkracující oběžné dráze své planety.

Zrychlení SJ-09 dosahovalo superhodnot. Znovu zavyla

siréna. Na ovládacím panelu blikaly červené signálky. Cucky si toho nevšímal. Horečnatě se hnál směrem k Trampu a nejráději by tam už byl.

V bezmocné zlosti, nevěda, že je ovládán panickým strachem, zíral Gucky na panoramatickou obrazovku. Třicet skafandrů mám na palubě! Aspoň něco! A už zase se věnoval údajům na palubním ovládacím panelu.

Vzdálenost: dvacet osm miliónů kilometrů.

Rychlost: sto osmdesát pět tisíc kilometrů za vteřinu.

Ještě pár minut - dvě minuty a sedmadvacet vteřin.

Ani náhodou nemínil snížit rychlost letu.

Planeta Tramp před ním rostla rychle jako nafukovací balónek. Zavyly tri sirény. Nebezpečí kolize!

Vzpamatuje se Gucky?

Přidaly se další dvě sirény a potom už měl řízení automaticky převzít autopilot, aby zabránil srážce lodí s planetou Tramp!

Ve výšce sedmi a půl tisíce kilometrů příliš rychlá loď minula Tramp.

-
Gucky viděl, jak jeho planeta prolétla na monitorech a zmizela na pravoboku.

Co jenom znamenalo to vytí sirén?

Když to pochopil, uvědomil si, co dělá. Porušil všechna pravidla řízení kosmických lodí.

Rychle to otočit!

Diskovitá loď poslechla jeho povely a Tramp se znovu vynořil před přídí lodí. Kurz přímo na něj!

Opět se zvětšoval.

Rychle do atmosféry!

Pronikal do řídkých mas vzduchu. Nejdříve to bylo slyšet jako vánek, potom vichřice, potom už vzduch vyvolá-

val pískám, z pískání byly zvuky podobající se varhanám, a potom řev.

Zdálo se, že se Gucky zastaví až o povrch planety.

Letěl stále ještě příliš rychle. Ale žádná siréna ho už ne-varovala.

Všechny vypnul!

Gucky se řítí k Trampu, aby se předvedl.

Aby předvedl katastrofickou show!

Povrch...

Pak dunění, řev, rána, zvířený horký písek, písečná vichřice.

Kosmická loď, zpoloviny zarytá do písečných mas, zničená. Vrak, hromada šrotu, ale už nikoliv kosmická loď.

Připoután v křesle visel Gucky. Nic neslyšel a nic neviděl. Byl v bezvědomí.

^ A ^

Ve stejný okamžik, kdy Gucky ztroskotal na Trampu, se u Perryho Rhodana ohlásil Dr. Innogov.

Měl pro Šéfa Sluneční říše něco důležitého, ale bylo na něm vidět, že neví jak začít.

„Pane...“ hluboce se nadechl. „Pane, jistě si ještě vzpomínáte na ten malý kousíček fluoreskujícího materiálu, který nám přivezl Walter Grimpel z Trampu. Tenkrát jsme to nedokázali analyzovat...”

„Teď už jste to dokázali, Innogove?“ se zájmem se zeptal Rhodan a podíval se na vědce.

Innogov deprimované zavrtěl hlavou. „No, jestli jsme ho , analyzovali, pane... to asi ani ne, ale přesto jsem přišel na stopu něčemu nepochopitelnému. Ale nedostal jsem se dál.

Především jsem navštívil psychologický institut. Zrovna tam kolegové pracovali na měření energie při vysílání telepatických vln a pokoušeli se tvar těchto vln opticky za-

chytit, aby je měli pro další detailní zkoumání. Ukázali mi dva mimořádně dobře povedené záznamy. Musím přiznat, že mi to nic moc neřeklo.

Ale dnes v noci, pane, jsem si nechal jednu takovou kopii přinést."

Dr. Innogov zasténal a otřel si čelo. „Pane, ten kousíček materiálu z planety Tramp je zčásti organickou energií!"

„Doktore Innogove, byl byste tak laskav a ještě mi to jednou zopakoval?" požádal ho Rhodan.

„Rád, pane. Modrobíle fluoreskující materiál z Trampu je zčásti organická energie. V soustředěné formě jde o totéž, co vyzařují naši telepati."

„A to jste objevil, když jste porovnal záznamy analýz tohoto materiálu s mentálními impulzy Činných telepatů?"

Takhle přímá otázka uvedla doktora do rozpaků. „Pane, můj objev je z velké části jenom hypotézou. Nejdříve ze všeho si musím nějak uvědomit, co to vlastně znamená, když se řekne organická energie. Víte, je to zvláštní, ale když se my vědci dozvíme něco nového, zároveň zjistíme, jak mnoho toho ještě nevíme. V tuto chvíli o té neznámé látce vím mnohem méně než dříve. Je to hádanka. Dnes ráno jsem provedl několik nových pokusů o analýzu a myslel jsem si, že se dostanu dál. Dokonce jsem měl dojem, že jsem objevil stopy nějakého kovu. Ovšem jde o kov, který neznáme ani my, ani Arkonidané."

„Popište mi ještě jednou, co si představujete pod pojmem organická energie, Innogove."

„Dokážu podat pouze nevědeckou definici. Já osobně rozlišuji mezi přirozenou a organickou energií. Co se týče přirozené energie, zhruba asi víme, o Čem je řeč, ale organická energie je energie, kterou vytváří živý organismus. V

našem případě je tato záležitost tím komplikovanější, že se jedná o organickou energii v pevném tvaru.

Pane, ještě nikdy jsem si jako vědec nepřipadal tak bezmocný jako teď. Sázím svou pověst, když vám řeknu následující: to, co Grimpel přivezl, je podle mého mínění organická hmota, která -spí!"

Dr. Innogov vůbec netušil, jak se touto myšlenkou přiblížil pravdě, ale nemohl přece vědět o existenci Orghů, onoho zvláštního křížence technickoorganického druhu z cizího světa.

Ještě méně si dokázal představit, že existují živé bytosti, že se tyto neznámé bytosti znovu vrátily na Tramp, aby za pomoci své techniky probudily spící energii a znovu ji použily.

„Doktore, děkuji vám. Vraťte se na své pracoviště," požadoval Perry Rhodan. „A především bych vám rád vysvětlil, že jste skutečně dobrý vědec. Žádnou pověst neztrácíte. Naopak: dekuji vám za vaši odvahu, ale informujte mě i nadále, co vás v souvislosti s* tímto problémem v budoucnu napadne."

Pak už se Rhodan díval, jak jeho host odchází a přemýšlel, že by se měl zeptat na Guckyho. Spojil se s Walterem Grimpelem. Na monitoru se ukázala překvapená tvář šéfa zaměřovačů.

„Grimpele, víte, jestli byl zaměřen Guckyho druhý hyper-skok?"

„Ano, pane! Obě transice byly perfektně změřeny. Myšob by už měl dávno přistát na Trampu. Ale zatím se nám ještě neohlásil!"

Perry Rhodan se usmíval. Představoval si, jalo se Gucky před svými krajany vytahuje.

„Však on se nám ozve," odpověděl Rhodan, ale zároveň

se na chvíli zarazil, protože měl při vyslovení této věty nedobry pocit. „Proč vás volám, Grimpele: sledujte pomocí energetických zaměřovačů planetu Tramp. A dělejte to tak dlouho, dokud nebudeme vědět, že se Gucky vrací k Zemi. Děkuji!“

Krátce nato Grimpel odjel o patro výš. Vstoupil do měřicí centrály, kde vykonávalo službu osm mužů.

„Něco nového, pánové?“ zeptal se.

Jeden z mužů odpověděl: „Ne, pane Grimpele, až na neustálé kolísání hodnot. Tramp má nějak příliš mnoho energie. Už jsem se chtěl kvůli tomu radit s astrofyzikálním oddělením, ale oni mě rychle uklidnili. Naše nesrovnalosti spočívají na rozptýleném záření z mezihvězdného prostoru, které se týkalo i posledního energetického průlomu.“

Walter Grimpel zvedl obočí. Koneckonců byl jedním z nejlepších energetických zaměřovačů na světě a z astrofyziky toho uměl taky hodně.

„Kdo vám tohle říkal?“ zeptal se ironicky.

„Profesor Alskund z astrofyzikálního oddělení.“

„Hm... Pokud to tvrdí, pak to asi bude pravda, ale přesto mi zůstává několik věcí nejasných. Okamžitě mě informujte, kdyby zaměření přineslo nějaké neobvyklé údaje. Zatím na shledanou!“

Když pak Walter Grimpel sedel za svým psacím stolem, pořád musel myslet na změny měření, které mu byly právě nahlášeny. Pak o tom ale přestal přemýšlet. Profesor Alskund byl jedním z největších astrofyziků v Terranii.

^ A ^

Gucky stál zničeně v malém velínu své zničené lodi. Z očí mu tekly slzy. Slzy zlosti, slzy sebeobviňování.

„Já pitomec!“ nadával si. „Moje krásná SJ-09... hromada šrotu!; Vždyť jsem řídil jako ten nejblbější pilot všech dob!“ ‘

Potácivě vykročil ke speciálnímu křeslu a posadil se.

Venku vyla písečná bouře a zvedala mračna prachu. Slunce bylo dvojnásobně větší než dřív. Zaplavovalo planetu žhavými paprsky. Dokonce i ve velínu překračovala teplota čtyřicet stupňů.

Klimatizace už také nefungovala. Hyperkom byl mrtev, strojovna lodi se proměnila v hromadu kovu. Nepotřebného kovu. Gucky si před chvílí prohlédl svou bývalou kosmickou loď a přitom konstatoval, že způsobil katastrofální ztroskotání.

A právě to byla věc, kterou nechápal. A co bylo ještě horší: nedokázal si na nic vzpomenout!

Pokoušel se o to, ale nedařilo se mu to. Vzpomínal si jen na konec druhého hyperskoku. Od určité chvíle pak už měl místo paměti obrovskou temnou díru a vůbec netušil, co od té doby vlastně dělal, co si myslel nebo co cítil.

Teplota v jeho skafandru dosahovala osmnácti stupňů, ale ve velínu bylo nesnesitelně horko.

Vtom to s ním trhlo.

Zachytil telepatická volání o pomoc! Ale teď už se nedostal do žádného hypnotického transu. Zaměřil stanoviště volání o pomoc, soustředil se a v následujícím okamžiku zmizel z velínu.

Rematerializoval v úplné tmě.

Rozsvítil reflektory svého skafandru a spatřil vstup do podzemních jeskyní, jaký už neviděl sedmdesát let.

Byl doma!

V takovéhle stavbě se kdysi narodil, žil tam se svými rodiči a sourozenci, jedl tam, spal a - hrál si.

Odtud přicházely telepatické výkřiky volání o pomoc jeho krajanů. Gucky co nejrychleji vyrazil kupředu. Široké paprsky reflektorů mu ozařovaly cestu. Sestupoval dolů do podzemí.

Co se to stalo s mou mateřskou planetou? Proč se krajané zahrabali tak hluboko pod zem?

Gucky klopýtal, znovu vstával, byl v pokušení poslední kus cesty urazit teleportačním skokem, když se chodba narovнала a vyústila do kaverny.

Přijaly ho pištivé výkřiky a světlo jeho reflektorů ozářilo malou skupinu myšobů-

Panebože, zděšeně si pomyslel Gucky, vždyť to jsou všechno děti! Kde mají rodiče?

Myšobí děti byly strachy bez sebe. Viděly jenom světlo, které je oslňovalo. Gucky se pokoušel číst jejich myšlenky, ale dařilo se mu to jenom u některých. Převážná část více než padesáti myšobích dětí byla ještě nemluvnata a jejich slaboučký parasmysl vyzařoval pouze instinktivní touhu po jídle, pití a spaní. Touhu po mateřské náruči.

Gucky se vůbec nepokoušel s některým z nich promluvit. Použil jenom telepatii.

A pak učinil první úděsný objev: žádné z myšobích dětí se nedokázalo soustředit tak, aby mohlo vést telepatický hovor.

Strach, obavy, hlad a žízeň sebraly všem těmto mladým bytostem jejich síly.

Musel rychle sehnat vodu a nějaké potraviny!

Gucky nezaváhal ani vteřinu a teleportoval zpátky na palubu své lodi. Zděšeně konstatoval, že velká chladnice jeho lodi už také nefunguje. Teploměr tam ukazoval plus devět stupňů. Ale při takové teplotě se nemohlo nic tak rychle zkazit.

Otevřel dveře lednice, skočil dovnitř a zabouchl za sebou.

Dětská výživa... ach, Bože, to mě Perry na vesmírné akademii neučil! Co by ti prckové mohli sníst a co by jim mohlo uškodit? Gucky začal alespoň plundrovat zásoby kondenzovaného mléka, postavil před sebe Čtyři bedny s delikátními mrkvemi a naplnil padesátilitrový kanystr vodou. Pak to všechno popadl a skočil.

Jakmile se objevil v osmisetmetrové hloubce mezi těmi prcky, opět poplašeně vypískli. Gucky si ale otevřel helmu, nadechl se a zjistil, že se v jeskyni dá docela dobře dýchat, a pak konečně promluvil.

Hovořil ve své mateřštině. Promlouval k myšobím dětem a čím déle mluvil, tím klidnější byly.

Svlékl si skafandr a když vzal do náručí první dítě, srdce se mu rozbušilo.

Guckymu vyhrkly slzy dojetí, když se ty malé packy chytily jeho kožešiny a na prsa se mu přitiskla malá hlavička.

„Co s nimi budu dělat?“ ptal se nešťastně Gucky v duchu.

Bezradně stál mezi malými dětmi, které se třáslы hladem a žízní. „Chudinkové malí,“ šeptal, „chudinkové malí, najezte se a pak se prospěte. Gucky vás nenechá ve štychu.“

' ^ A ^

Když se Gucky znovu podíval na hodinky, zděšeně konstatoval, že pro ošetření této skupiny dětí potřeboval více než sedm hodin. Mezitím však zachytil další telepatická volání o pomoc. Přicházelo to z oblasti jižního či severního pólu, z míst, kde před sedmdesáti lety nežila ani jediná skupina myšobů. Kolem rovníkové zóny nebylo vůbec nic.

Nerad se musel smířovat s myšlenkou, že na Trampu žije už snad jen pár stovek jeho krajanů. Všichni ostatní, přede -

vším dospělí, museli být mezitím už po smrti. Rychle si znovu navlékal skafandr. Náhradní kapesní svítilnu s čerstvými bateriemi nechal skupině dětí. Její světlo dopadalo na pitnou vodu a zásobu potravin. Na rozdíl od dětí Pozemšťanů byly děti myšobů už několik dní po svém narození schopny samostatně jíst a pít.

„Brzy se vrátím," sliboval Gucky než zmizel.

Skočil zpátky ke své lodi.

Teplota v kajutě stoupla na čtyřicet sedm, stupňů.

Musím alarmovat Perryho, pomyslel si. Nelámal si hlavu s tím, že hyperkom lodi už nepracuje. Minikomy třiceti skafandrů by měly mít dohromady dostatečnou sílu, aby se dovolal až do Terranie.

Gucky spěchal do skladu. Když spatřil třicet vedle sebe visících skafandrů, oči se mu rozzářily. Za pomoci telekineze sundal první z nich, otevřel jej a - ustrnul!

Když pak otevřel desátý skafandr, vzteky zapištěl! „Pitomci... to jsou ale pitomci!" zuřil. „Panebože, jak já se teď spojím s Perryem nebo s jeho loděma?! Vždyť se přece nemůže stát, aby to tady všechno zahynulo."

Ve všech třiceti skafandrech totiž chyběl minikom!

A jeho letoun se podobal jen hromadě šrotu!

Tramp se přitom neustále přibližoval kousek po kousku smrtícímu slunci!

Myšobové odnesli své děti do těch nejhlubších Jeskyní v zoufalé naději, že alespoň své děti zachrání. Sami potom museli zahynout.

Gucky teď v duchu proklínal muže, který zapomněl umístit do skafandrů mikrokomy. Nedalo se říct, že by ho nenáviděl, ale pomýšlení na tento fakt způsobovalo, že sám sobe dával vinu za zánik své vlastní civilizace.

Jeho letoun byl hromadou trosek. Sám sobě ublížil ztros-

kotáním, odřízl si zpáteční cestu a odsoudil tím sebe i své krajany k smrti!

Nevěřil tomu, že by slaboučký minikom jeho vlastního skafandru dokázal navázat spojení s některou z lodí Sluneční flotily. Nicméně zapnul jej. Odvysílal nouzový signál, vyslovil své jméno, udal pozici, pak volání dvacetkrát zopakoval a naslouchal.

Reproduktor mu však zprostředkovával pouze mezihvězdné šumy. Odpověď na jeho nouzové volání nepřicházela!

^ A ^

Nasel Celkem, osm skupinek dětí a obstaral jim to nejdůležitější. Přitom samozřejmě konstatoval, že ani jeho zásoba vody a potravin není neomezená. Mrkev mu už došla a kondenzované mléko dobral včerejšího dne. Zásoba vody činila něco přes tisíc litrů.

Gucky ukončil svou malou inventarizaci a chtěl se vrátit do velínu, když zachytil silný telepatický signál.

Konečně některý z dospělých myšobů!

Přijdu, volal Gucky zpátky. Přinesu pití a jídlo. Jak se jmenuješ? Já se jmenuju Gucky... Ale co to říkám, jsem Plof ReDagGa!"

Tato poslední slova se nedají přeložit, ale tím lépe jim porozuměl druhý myšob. Gucky překvapeně konstatoval, že nemusí nosit vodu ani nic k jídlu.

Proč odsouvat umírání o pár dní, když každou minutou může znovu přijít černá stěna?

Jakkoli bylo tohle sdělení pro Guckyho překvapivé, na nic se neptal. Počkej, jdu za tebou! Odvysílal telepatickou zprávu, odešel do lednice, naplnil jeden kanystr vodou a vzal z

regálu balíček koncentrované výživy. Pak ze skladu Vyzvedl jeden ze třiceti skafandrů a skočil.

Sedmnáct set kilometrů severně od rovníku narazil Čtvrtého dne po svém ztroskotání na Trampu na prvního dospělého, myšoba.

Teplota vzduchu nad planetou dosahovala více než šedesáti stupňů.

A myšob nikde!

Tady! zachytil Gucky volání, ale bylo tak slabé, že nedokázal určit jeho výchozí pozici.

Ohlas se zřetelněji! požadoval Gucky důrazné.

Volání se znovu ozvalo - z hlubiny - z jedné z dříve obývaných staveb, které nikdy nepřekročily hloubku padesáti metrů.

Gucky skočil. Jeho reflektory se rozzářily. Klečel před dospělým myšobem, který vypadal, že se brzy udusí.

Gucky jednal chladnokrevně. Rychle ho oblékl do skafandru a umožnil mu pomocí vnitřní klimatizace docílit okolní teploty kolem osmnácti stupňů. Zachráněný myšob se velice rychle zotavoval. Překvapeně, nicméně přesto apaticky mžoural na Guckyho. Neptal se odkud jeho zachránce přichází a nezajímalo ho, do čeho ho Gucky navlékl. Nemluvil ani o zářivém paprsku světla.

Zato Gucky vyvíjel o to více iniciativy.

Byla řeč o černé stěně.

Žízeň - žízeň! říkaly myšlenky druhého myšoba.

Gucky mu dal napít a telepatický na něj naléhal: a teď, Bikre, zopakuj, co jsi říkal o černé stěně...

Bikre znovu vyprávěl o tom, jak mnoho myšobů zmizelo v černé stěně. Pak bez jakéhokoliv přechodu hovořil o černých létajících stínech.

Cože? Černé létající stíny, Bikre? Jak vypadaly? Gucky

se chvěl. Dobře si vzpomínal, jak před sedmdesáti lety jeho bratři a sestry, jeho rodiče a všichni, kdo patřili k rodině, nazývali kulovitý křižník Perryho Rhodana STARDUST II při přistání na Trampu jako černý létající stín!

Přinutil Bikreho, aby mu popsals tvar těch vesmírných lodí.

Nebyl však z jeho popisu moudrý. Zkus si černé létající stíny představit v duchu, Bikre!

V následující chvíli Gucky překvapeně hvízdal. Kapkovitý tvar? Dvě kapkovitá tělesa spojená v jednu loď? Tmavošedou, téměř černou? A co to ty cizí křižníky vykládají?

Pokračuj, Bikre, představuj si, cos viděl... Hlavně tu dlouhou zatočenou věc, přikazoval mu telepaticky.

Vypadá to jako velická vývrtka, konstatoval Gucky v myšlenkách. Dlouhá sto metrů. Ale nač to ten Bikre myslí? Vývrtka se noří do země a kouká z ní jenom kousíček? A pak se znovu přiřítíla černá stěna, ale Bikre ještě stačil rychle teleportovat. Když se odvážil vrátit, široko daleko v okolí ponořené vývrtky nežil jediný myšob.

Zatřepal s Bikrem. Můžeš mi ukázat místo, kam ta věc zmizela do země?

Než teleportovali, Bikre se ještě jednou napil a vzal si pár koncentrátových tabletek.,

Rematerializovali uprostřed řvoucí písečné bouře.

Bylo to tady někde poblíž, naznačoval Bikre. Po třech krátkých pátracích skocích se Gucky ocitl před Černým objektem, který vskutku připomínal vývrtku. Měl v průměru asi metr a vinou vichřice byl uvolněn do výšky asi deseti metrů.

Antény! pomyslel si Gucky. Ale k takové anténě patří i nějaká energetická stanice.

V následující vteřině se Bikre nechápavě rozhlížel po ve-línu Guckyho kosmické lodě.

Posad' se támhle a neruš mě. Mám práci'

^ A ^

Gucky se nezastavil, jak intenzivně pracoval.

Bikre, který se poprvé v životě setkával s technikou, sledoval, jak si Gucky hraje.

Vtom Gucky zaklel, protože se polovina instrumentů před ním začala vznášet.

Bikre, okamžitě si přestaň hrát. Jestli to uděláš ještě jednou, vysadím tě na čerstvej vzduch!

Bikre se lekl a okamžitě poslechl. Přístroje se zřítily k podlaze a porozbíjely se.

Gucky nechápavě zíral. „Jsou rozbitý-...“ řekl zničeně, když si je prohlédl. „Všechny jsou rozbitý. Zase o jednu naději míň. Ale ty za to nemůžeš, Bikre. Jak bys moh vědět, že jsi nám vzal poslední naději.“

Pak měl najednou pocit, že osaměl. Obrátil se, a místo, kde Bikre celou dobu seděl, bylo prázdné!

Bikre?

Gucky pořád dokola vysílal své telepatické volání, neúnavně a stále.

Bikre si Guckyho nazlobené myšlenky vysvětlil po svém. Jediný dospělý myšob, kterého na planetě objevil, utekl. Bikre! Gucky zoufale vysílal signály do éteru.

A pak přišla odpověď.

„Ne...“ zaúpěl Gucky, ale jeho zvolání nemohlo zabránit Bikreho smrti venku v pekelném žáru. Bikre totiž netušil, co riskuje, když si na povrchu planety sundá helmu skafandru. Žhavý písek, který mu vlétl do obličeje a do úst, mu sebral veškerou sílu a už nedokázal helmu znovu zavřít. Následující Bikreho volání Guckymu bylo jeho posledním.

_ ^ ^ ^

Gucky se vyřítil ven. Přijala ho řvoucí písečná bouře a hrozila, že ho odnese.

Bleskurychle zapnul energeticky ochranný Štít svého skafandru a antigravový generátor. Pak se podíval na hodinky.

Čtyři hodiny odpoledne zdejšího Času, a že by už byla noc? „Mizerové cizinci!“ zaúpěl v bezmocném vzteku. „Zatracený vývrtkový antény! Bikre, Bikre... proč jsi mi to udělal?“

Gucky se otočil a vrátil se na palubu svého vraku. I on si říkal, že bude lepší počkat na smrt, ale na druhou stranu žil příliš dlouho mezi lidmi a Perry Rhodan mu už mnohokrát dokázal, že člověk se vzdává, teprve když umírá. Do té doby naděje žije.

„Perry!“ vykřikl najednou Gucky. „Ty mé tady zachráníš a zachráníš i naše děti! Zavolám tě. Přivolám tě! Přivolám tě pomocí ohňostroje...“ A pak už zdaleka ne tak nadšeně dodal: „Ovšem to budu muset nejdřív najít tu jejich elektrárnu. Jo, Perry, kdybych byl tak chytřej jako ty, asi bych už tušil, kde ji najdu.“

Soustředil se a pokoušel si vzpomenout na souřadnice,, které Walter Grimpel určil jako místo energetického průlomu na této planetě.

Myšob se mučil pátráním v paměti, ale po hodině to vzdal. Přitom se čistě náhodou zastavil před malým palubním počítačem.

„Ty bys moh ještě fungovat! Aspoň bys mi mohl dát do kupy energetickéj zaměřovač, ovšem jestli v něm nejsou údaje Grimpelovy firmy, pak si mě Perry a tloušťík Bully můžou škrtnout z listiny mutantů.“

Co nejrychleji běžel do téměř zničené strojovny své lodi.

Potřeboval transformer a malý konvertor - a stovku jiných věcí.

^ ^ ^

Uprostřed nervy drásající práce, kdy hledal potřebné součástky ve zničené lodi, ho zastihlo telepatické volání skupiny dětí, které na Trampu našel v hloubce osmi set metrů jako první.

Gucky, proč nás už nepřijdeš navštívit? Jsme tak sami. Máme hrozný strach!

To ho volaly ustrašené děti, jejichž rodiče byli mrtvi.

Tvoje malé slunce už nesvítí, Gucky! Nenechávej nás tak dlouho o samotě!

Malým sluncem měly na mysli náhradní reflektor, který u nich nechal. I když svítil několik dní bez přestávky, přesto se Gucky divil, že už přestal.

Ale já teď nemůžu pryč, bezradně přemýšlel. Potom vycenil své hlodáky, protože si uvědomil, že má prostředek, pomocí kterého ty prcky uklidní. Telepatii! Zaměřil je pomocí svých telepatických schopností a vyslal k nim ve stejnou chvíli silný proud uklidňujících myšlenek.

Nouzové volání dětí téměř naráz ztichlo. Gucky se opět vydal hledat součástky do potlučených prostorů své lodi.

Vtom se země otřásla a zavibrovala.

Tramp byl stížen prvním planetárním zemětřesením!

Stalo se to vinou gravitačního útoku slunce, a příliš rychlou rotací. Tramp se začal rozkládat.

Tento proces mohl trvat celé týdny, ale planeta se také mohla rozlomit během několika dní. Gucky nevěřil, že to bude trvat týdny!

Už několik minut hlubina planety duněla a řvala. Země se

třásla. Vrak kosmické lodi se rozdrnčel. Teprve po dlouhých minutách zemětřesení ustalo.

Gucky začal o to intenzivněji pátrat po potřebných věcech. Bezmoc, která přišla ruku v ruce s nepřízní osudu, v něm vystupňovala telekinetické síly. Doslova trhal na kusy hromady šrotu a pátral v nich. Vysokým obloukem odhazoval nejtěžší agregáty. Dokonce se mu podařilo zahnat nepříjemné jazyky písečné bouře, které pronikaly do lodi v místech, kde se rozlomila.

Guckymu se roztráslly packy, když ve světle reflektoru spatřil nedotčenou krabici s náhradním energetickým zaměřovačem.

„A teď do práce!"

^ A ^

Palubní počítač vraku lodi obsahoval údaje, které Walter Grimpel uložil do paměti. Gucky měl pocit, že jsou vánoce a že dostal nejkrásnější dárek svého života. Ovšem jeho nadšení pohaslo jako raketa ohňostroje po explozi.

„No jo, co si s tím ale počnu?" zeptal se. „Jak tady najdu rovník? Jak najdu místo na čtyřicátým třetím poledníku a jednadvacátý rovnoběžce?"

Gucky kroutil hlavou. Doslova se z toho zpotil. „Bully, to je paráda, že tady nejsi, to by ses mojí hlouposti pěkně vysmíval! Ty potvoro," řekl Gucky k počítači, jako by mluvil se živým tvorem, „jestli mě teď v tom necháš, během následujících dní někdo postaví na Zemi můj pomník! Dávej hezky pozor..."

Pokládal počítači otázky a zahrnoval ho údaji, které získal z Grimpelova zaměření. Počítač měl hlavní úkol: zjistit na základě změn, které planeta v posledních dnech prodě-

lala, ze kterého místa s ní bylo pohnuto z oběžné dráhy. Dále měl počítač Guckymu říct, ve kterém směru má hledat planetární elektrárnu.

Guckymu bylo naprosto jasné, že osud jeho mateřské planety je zpečetěn a že žádná moc v celé Galaxii nezabrání, aby se Tramp nezřítíl do svého slunce. Ovšem Gucky sám nechtěl sdílet osud své planety. Hodlal se vrátit zpátky na Zemi, alespoň se o to chtěl pokusit. Chtěl nějak naznačit Rhodanovi, že mu jde o život - jemu a především malým myšobům, kteří ještě stále žili v osm set metrů hluboké kaverně, pokud ji zemětřesení mezitím nezasypalo.

Strach o děti odehnal Guckyho od palubního počítače. Computer potřeboval pro vyřešení obou otázek určitě nejméně půl hodiny.

Myšob odběhl na svých krátkých nožkách zpátky do skladu, kde viselo devětadvacet skafandrů - všechny bez mini-komu. Pomocí plastického lana je svázal do balíku, položil na ně ruku a teleportoval.

Rematerializoval v temné jeskyni, kde na něj čekala padesátičlenná skupina myšobích dětí.

Jeskyně těžké zemětřesení přežila, ale chodba, která vedla na povrch, se prolomila.

. Gucky jasně cítil, že stále ještě působí jeho vsugerovaný přátelský kontakt, který měl děti uklidnit. Zapnul jeden z reflektorů a zvedl hlavu. Pak opatrně pootevřel helmu. Nadechl se chladného Čerstvého vzduchu. Myšobové, kteří umístili své děti sem, do této neobvyklé hlubiny, museli tušit, co jejich planetu Čeká. Ale ani tady by už dávno nikdo nežil, kdyby písečná bouře nezasypala všechny vstupy a hermeticky neuzavřela jeskynní vchody.

Ale jak dlouho tady ten vzduch vydrží?

Cucky znovu zapnul reflektor. Jeho Světlo ohmatávalo malé spáče. Kdo spí a nepohybuje se, potřebuje jenom málo kyslíku! Pak Cucky teleportoval zpátky k vraku lodi. Přišel zrovna ve chvíli, kdy počítač vydával odpověď.,

Změna oběžné dráhy byla vyvolána v rovníkové zóně. Procento pravděpodobnosti 97,64. Hypotetická vzdálenost od místa přistání 672 kilometrů. 80,05 procenta pravděpodobnosti. Stanoviště elektrárny je možné v hloubce pěti až patnácti kilometru. Pravděpodobnost 73 procent. Vektor ke stanici: přesně na východ. Pravděpodobnost 97,64 procenta.

Cucky si okamžitě zafixoval všechny údaje. Zčásti nízké procento pravděpodobnosti bylo příčinou, že z toho neměl dost dobrý pocit.

Promyšleně se začal připravovat. Především se pečlivě věnoval výběru svých ručních paprskových zbraní. Vzal si dva impulzní blastery a jeden dezintegrátor. Pak zkontroloval celý svůj skafandr. S nejvyšší zásobou energie a vzduchu teleportoval ze svého malého velína zhruba 670 kilometrů na východ.

Když rematerializoval, připadal si jako zvadlý list, se kterým si pohazovala písečná vichřice. Musel opět použít své telekinetické síly, aby se dostal zpátky na zem. Reflektor nepotřeboval. Stejně by mu nebyl nic platný, protože by ne-prosvítil masy písku dál než na metr.

Sotva se postavil, uvědomil si, že se nachází pod vlivem ještě nepozorovaného psychického tlaku. Vzpomněl si v té chvíli na nebezpečné dobrodružství na Barkonu, které tam docela dobře přežil s Perrym Rhodanem a Senguem. Tenkrát tam bojovali s Neviditelným, tady to však bylo něco docela jiného!

Pokoušel se tedy za pomoci telepatie najít zdroj psychického tlaku, který stále sílil.

Cucky věděl o teorii Dr. Innogova, že existuje jistý druh organické energie, a když si to uvědomil, srst se mu ve skafandru zježila.

Cucky měl pocit, že vteřinu za vteřinou ztrácí orientaci. I jeho telepatické zaměřovači smysly najednou zklamávaly. K tomu si najednou uvědomil, že psychický tlak na něj působí z osmnácti směrů!

Na Trampu nebyl nikdo, kdo by věděl, že bylo do povrchu planety zapuštěno celkem osmnáct vývrtkovitých objektů. Nevěděl to tudíž ani Cucky.

Když se psychický tlak stával nesnesitelným, teleportoval o kus dál na východ.

Tam byl psychický tlak už jen poloviční.

„Tlak...?“ říkal si Cucky nahlas a zjišťoval, že má co do činění s přirozenými impulzy mimořádné síly, které však na něj neutočily, nýbrž na něj doopravdy tlačily. „Zatraceně,“ řekl si tím svým způsobem, „pořád něco! Čert to vem!“

Ale nemohl by to být Cucky, kdyby se tím jen tak spokojil. Pokoušel se ignorovat psychický tlak a jít za těmi impulzy. Dokonce telepaticky zaměřil jejich zdroj.

„Na ně!“ zvolal a teleportoval. Když rematerializoval, vykřikl, V bolestech se svíjel ve žhavém písku, ale pak byl v mžiku všech bolestí zbaven.

„No tohle!“ divil se nahlas a vstával. Ovšem sotva se postavil na zadní, zase to přišlo.

Znovu se položil na břicho a zapnul reflektor. Na těchto bolestech se mu něco nezdálo. Ale světlo zase nestačilo. Zvířené masy písku byly neprostupné a neprůhledné. Proto se začal plazit, ale bránil se tomu, aby vstal. ,

Pak před sebou objevil cosi Černého, „co se točilo nahoru ve zvláštní křivce.

To už přece jednou viděl! Přesně tohle mu Bikre ukazoval - vývrtkovitou anténu!

Gucky se neopovážoval antény dotknout. Tak daleko jeho neukojitelná zvědavost nesahala. Anténa čněla čtyři metry vysoko. Gucky sledoval, jak Žhavý orkán strhává stále více písku a obnažuje stále delší kus tělesa antény.

„Jaká hvězdná banda to tady postavila?" ptal se sám sebe a natáhl ruku, aby se objektu dotkl. Pak ale zapištěl a stáhl ji rychle zpátky.

Znovu ho přepadl ten psychický tlak.

Potřeboval určitou dobu, aby se z toho vzpamatoval. O další pokus se ani nesnažil. Když se však pokusil zapátrat ve směru přicházejících impulsů, jeho telepatické hledání narazilo na prázdnotu,

Pak se ozvala varovná signálka jeho skafandru.

Hlásila se klimatizace!

Už nestačila vyrovnávat rozdíl se žhavými masami vzduchu na Trampu! Vnější teploměr už nic neukazoval, přitom mohl ukázat až osm set stupňů nad nulou!

„No to je paráda," vyhrkl Gucky zoufale. „Za chvíli se pode mnou začne ten písek tavit!"

Varovné bzučení signálky skafandru o pár vteřin později ztichlo. Myšob zapnul všechny malé generátory na klimatizaci a nechal se chránit jenom ochranným energetickým štítem. Znovu telepaticky zapátral po výchozím místě impulsu. Ovšem znovu měl pocit, že narazil na prázdnotu, když vtom si něčeho všiml.

Něco tam bylo, něco hluboko dole, velice slabý impuls!

Jak mohl tušit, že narazil na Orgha, technickoorganického míšence?

„No počkej, kamarádíčku, za chvíli něco zažiješ!" A Gucky skočil ke slabému impulznímu cíli.

^ A ^

Přistál v hloubce deseti tisíc metrů pod žhavým povrchem Trampu v gigantické tmavé jeskyni- Pomocí svítilny získal poměrně dobrý přehled, nicméně se otřásl při zjištění, jaké strašidelné agregáty v jeskyni stojí.

Ani jeden stroj nevydával žádný zvuk. Ty věci tam stály tiše a zlověstně.

Gucky pociťoval velký strach a toužil po tom, aby se odtud jedinou teleportací rychle vzdálil. Jenže jeho zvědavost byla nyní silnější než strach a taky si vzpomněl na svého přítele Perryho Rhodana. Rhodan by přece nikdy neutekl před tichými černými stroji.

Ale kde byla ta bytost, jejíž impulzy zachytil?

Gucky stál mezi dvěma agregáty vysokými jako dům a kroužil se svítilnou. Dvě sté metrů nad ním se klenula skalní stěna. Světelný kužel po ní klouzal, až se ztratil v dálce. My" sob tak získal první dojem o velikosti strojové haly. Ale jeho pátrání po zdroji impulzů bylo marné.

Teleportoval tak daleko, kam dosahovalo světlo jeho svítilny. Pak bezděčně zadržel dech, když fascinovaně zíral na skrytou konstrukci, která připomínala obrovitého červa. Nicméně ani tady nezachytil žádné myšlenkové vyzařování.

Raději si nepřiznával, jak ho tento fenomén zneklidňuje, i když si uvědomoval, že neznámý protivník bude možná schopen zablokovat jeho telepatické pátrání.

Ale nechtělo se mu tomu uvěřit!

Teleportoval křížem krážem po jeskyni a čím déle marně

pátral, tím byl neklidnější. A potom se Tramp zachvěl druhým tektonickým otřesem.

To se raději roztavím a spálím, než abych se nechal zasypat! pomyslel si Gucky.

Rychle se vrátil na povrch planety a strávil tam nekonečnou půlhodinu.

Zemětřesení skončilo stejně náhle jako začalo. Gucky teleportoval zpátky do podzemí a byl připraven na to, že v obrovské strojovně najde dílo zkázy, vyvolané zemětřesením. Ke svému velkému překvapení však konstatoval, že se tam nerozbilo vůbec nic. Takže znovu začal intenzivně pátrat po neznámém.

Stále ještě nevzdával svůj záměr, že všechno tohle zařízení vyhodí do vzduchu, aby dalším energetickým průlomem přivolal Perryho Rhodana na Tramp, ale čím déle se díval na mlčící stroje, tím těžší se mu naplnění tohoto plánu zdálo.

Provedl už více než sto teleportačních skoků, uplynula spousta času a Tramp se mezitím ještě více přiblížil ke svému slunci. Bylo už jen otázkou času, kdy se do něj definitivně zřítí.

Gucky opět neúnavně teleportoval a zcela nečekaně narazil na silný impuls!

Bleskurychle zaměřil jeho zdroj a potom překvapeně zíral na tmavou asymetrickou nádobu, před kterou stál a pokoušel se s ní dorozumět.

Žádná odpověď, jenom nesrozumitelný impuls. Myšob začínal pochybovat o svých parasmyslech. Když zachycoval myšlenky, proč neobdržel žádnou odpověď? A proč nebyl schopen porozumět zachyceným myšlenkám? Opět mu to připomenulo Barkon, ovšem tenkrát zcela zře

telně cítil, že nesrozumitelné myšlenkové impulzy jsou nepřátelské. Tady však cítil jenom impulz a jinak nic!

Kužel světla stál nehybně na asymetrickém objektu, vysokém asi dva metry a pět metrů dlouhém. Gucky objevil, že z tohoto zařízení vedou do všech směrů různé spoje.

Opatrně namířil impulzní blaster na centrum agregátu, ale nenašel odvahu zmáčknout spoušť. Ještě jednou sebral všechny telepatické síly a vyzářil k cizímu myšlenkovému zdroji svou výzvu, aby se dorozuměl.

Nic se nestalo.

Impulz zůstal nezměněn.

„Ty zatracenej mizero," vyhrožoval Gucky. Pár vteřin počkal a potom paprsek z jeho impulzního Masteru prořízl ochranný kryt a pronikl dovnitř přístroje.

V následující chvíli Gucky zoufale zalapal po dechu!

Nevěřil svým očím!

Vypnul svůj reflektor!

Paprsek z jeho zbraně sice proudil, ale nerozežíral kryt neznámého přístroje. Pronikal do něj, aniž by ho zničil! Kdesi uvnitř tohoto zařízení bylo něco, co paprsek jednoduše zadržovalo!

V tu chvíli si Gucky myslel, že trpí halucinacemi!

Spatřil zvláštní žlutý bod: bod kdesi hluboko uvnitř přístroje!

Tento bod rostl, nafukoval se, zvětšoval se a zvětšoval, až Gucky pochopil, že tento bod je právě tím, co zadržuje paprsek z Guckyho zbraně!

Ty nebo já! vyzařoval Gucky vší silou svých telepatických schopností. Tak už se ohlas! Promluvíme si!

Ale Orgh není telepat, dokáže se dorozumívat pouze pomocí organických vln. Orgh přijímal Guckyho telepatické impulzy jako energii, ale nepoznával v nich způsob doroz-

zumívání. I impulzní paprsek, kterým byl zasažen, pro něj neznamenal nic víc, než pouhou energii. A to, co nedokázal zpracovat organickou Částí své existence, předával technickým komponentům svého bytí.

Ale energie z Guckyho impulzní zbraně mu byla cizí -- a byla smrtící!

Vtom Orgh začal rvát! Jeho energie řičely a duněly.

Ještě během teleportování Gucky viděl začátek mohutného energetického blesku. Skočil dva tisíce kilometrů daleko. V okamžiku rematerializace musel zavřít oči před oslnivým zábleskem, který vyšlehl z povrchu planety do výšky deseti tisíc kilometrů.

Perry, já tě volám!

To byla Guckyho poslední myšlenka, kterou choval při skoku k poslední skupince myšobů, žijících na Trampu. Planeta se otřásala neuvěřitelně silnou explozí.

^ A ^

Na světě cizinců však v této chvíli hlásil Gal všem Shaft--Galům: „Náš hvězdný pokus se v poslední chvíli nezdařil. Nejlepší Orgh, jakého jsme kdy vyvinuli, zklamal!"

^ ^ ^ •

Rutinní kontrola prováděná na konci září roku 2044 přehlédla v jednom z palubních deníků důležité počítačové záznamy. Krátce po přelomu roku byly veškeré palubní deníky podrobeny počítačové kontrole ještě jednou.

V noci z osmého na devátého ledna byl Perry Rhodan vyburcován zkušební komisí. Probudil Reginalda Bulla a Allana D. Mercanta, šéfa Sluneční rozvědky, probudil i urči-

tou skupinu vědců, právě tu, která si už dlouhé měsíce vylamovala zuby na fluoreskujícím kousku hmoty. Poplach vyburcoval i muže, který zodpovídal za sklad 18/Omega. Tento dobrý muž o několik minut později utíkal ke skladu, vyhledal tam jistý zaměřovači přístroj, který byl vymontován v září minulého roku, konečně jej našel a běžel s ním

za Rhodanem. „Panebože!“ sténal cestou. „Co si šéf s tou rozbitou věcí počne?“

Ale ta věc nebyla rozbitá! .

Pracovala prvotřídně a velice přesně.

V té chvíli se také ohlásila velká hyperspojová stanice Terranie.

„Pane, mocný energetický průlom na Trampu! Planeta patrně hoří a může se každou chvíli rozlomit!“

Rhodanova tvář strnula. Bully zbledl. Oba muži se na sebe vylekaně dívali,

Rhodanovi sklouzla ruka k poplašnému tlačítku. ,

Poplach pro celou Sluneční flotilu!!

„Která loď s některým z teleporterů na palubě se nachází v blízkosti planety Tramp? Tohle je závazný dotází!“

Přišla odpověď.

„Pane, bohužel žádná loď s teleporterem na palubě se nezdržuje v blízkosti...“

„Který lehký křižník je nejbližší planetě?“ chtěl vědět

Rhodan.

„Křižník BURMA pod velením Joeho Pasgina...“

„Díky!“ řekl Rhodan krátce a vypnul spojem. „Všichni jste slyšeli?“

„Ano, pane!“

„Poplašné hlášení pro BURMU! Kurz Tramp! Bleskový let! Cucky v ohrožení života! Zavolejte také na Arkon 3. Počítačový Regent ať vyšle můj rozkaz BURME. Chci být oka-

mžitě informován, jakmile bude navázáno spojení s Pasginem! Prosím co nejrychleji! Všechny údaje o Trampu pro mé. Konec!"

Potom vypnul i tohle spojení. Se zavřenýma očima se opřel v křesle. A pak se stalo něco, co bylo velmi neobvyklé. Rhodanův přítel Bully se sklonil, zmáčkl tlačítko spojení ke kosmodromu a přikázal: „Připravte start DRUSUSU! Šéf a já přijdeme na palubu. Konec!" A pak se rozhlížel po ostatních. „Všichni půjdete se mnou. Honem, pánové!"

Už o pouhých jedenáct minut později vstupovali na palubu DRUSUSU. Vlajková loď Perryho Rhodana se s dunícími impulzními pohony zvedala z povrchu kosmodromu hlavního města světa. Cucky v té chvíli držel v náručí svého oblíbence, který pořád ještě pospával.

Gucky ho něžně hladil a Šeptal mu: „Jestli můj přítel Perry neviděl tenhle ohňostroj, pak nás čekají těžké časy. Ale ty klidně spi, ty si nemusíš dělat žádný starosti, maličkej. Starosti ať si dělá Perry! To je bezvadnej chlap. Ten nás odtud vytáhne!"

^ ^ ^

Křižník BURMA kroužil kolem žhavého pekla - kolem planety, jejíž atmosféra se měnila v explodující horké plyny. Planeta se otřásala silným zemětřesením. Posádka BURMY byla zděšena pohledem na zánik světa, ze kterého pocházel Gucky.

Před několika desítkami minut přišlá na její palubu zpráva následujícího znění:

Pozor, BURMO! Poplach! Bleskový let k planetě Tramp! Došlo k mocnému energetickému průlomu! Na Trampu se zdržuje Gucky a musí se tudíž nacházet ve stavu nejvyšší

ho ohrožení! BURMO, nepřistávejte na Trampu! Zákaz od šéfa! Dejte se na oběžnou dráhu a myslíte na Guckyho! Jedině tak vás najde!

Podepsán Perry Rhodan.

„Tam dole v tom pekle má náš prcek ještě žít?^ vyhrkl jeden z navigátorů, když spatřili Tramp. „To přece není možný!”

Muži ve velínu zírali na neznámou žlutou energii, která zaplavovala a ničila planetu myšobů. Ve výšce 49 000 kilometrů přešli na nový kurz. Od palubního počítače neustále dostávali děsivé informace o současném stavu planety...

Kulovitý křižník už popáté oblétał obraz zkázy a zániku. Velitel lodi Joe Pasgin slyšel, jak jeho zástupce Frederick Olavson zoufale šeptá do mikrofonu: „Myslete na Guckyho.-. všichni na něj intenzívně myslíte... Ať zachytí naše myšlenky... Jestli ještě... žije... Pořád nic, pořád nic...”

I velitel křikl do svého mikrofonu: „Intenzivněji myslet na Guckyho! Nevzdáváme to!”

Ale pohled na žhavou kouli a její vybuchující ohnivé jazyky jim bral jakoukoli naději...

Vtom velitel vykřikl.

Gucky stál přímo před ním!

Neuvěřitelné se stalo skutkem!

A něco mu házel do náruče!

Co to bylo?

Pak zase zmizel!

„Přibrzdit, Olavson! Lod’ zastavit!” zařval Pasgin a hlas mu přitom přeskočil radostí. Ale co to držel? Něco, co vězelo v pozemském skafandru, ale nezaplňovalo ho to.

„U všech Mléčných drah!” zvolal velitel lodi. „To je přece maličký Gucky!”

„Jasně!” zapištěl za ním Gucky, který právě znovu tele-

portoval a podával mu do náruče další Čtyři mlád'ata. „Já..." A zase zmizel.

„Panebože!" křikl velitel Pasgin. „Zapomněli jsme zavolat veliteli! Cucky se vrací!!"

Gucky mezitím znovu rematerializoval v hloubce po povrchu planety. Jedním pohledem se přesvědčil, že se nad ním prolamuje strop jeskyně. Za pár vteřin se mu to všechno zřítí na hlavu...

Jedna, dva, tři, čtyři, pět, šest — malých myšobů vzal ještě do náruče, a ještě jednoho, posledního, sedmého... Cucky teleportoval v okamžiku, kdy se strop jeskyně prolomil a zřítíl.

_^^^

„Kolik jich je?" byla Guckyho první otázka, když se vyhrabal ze skafandru.

„Osmadvacet, poručíku Gucku!" s úsměvem odpověděl Joe Pasgin. „A dělají nám na palubě pěknou paseku."¹

„Osmadvacet z několika tisíc," unaveně poznamenal myšob Gucky. „To je tragédie..." Pak se podíval na monitory: „Kde je Tramp? Nevidím ho?"

„Chvíli jsi odpočíval, Gucky," zachmuřil se kapitán lodi. „Mezitím jsme se vzdálili do bezpečí. Tvůj Tramp se zřítíl do slunce..."

^ A ^

Perry Rhodan a Bully přestoupili na palubu BURMY.

„Prcku," řekl Rhodan a objal Guckyho. Bully mezitím navštívil místnost, ve které řádilo osmadvacet malých myšo-

bů a nebylo možné ho odtud dostat. Zamiloval se do těch mrňousů na první pohled.

Gucky mezitím podával hlášení. Nic nezkrášloval a nic neopomněl.

S velikou, nezkrotnou záští vyprávěl o bytostech, které přiletěly v dvoutrupých lodích na Tramp a vybudovaly tam zkázonosné zařízení.

„To abychom se brzy připravili na setkání s další cizí civilizací," poznamenal Rhodan. „Bytosti, které bez rozmyslu vyhlazují jiné civilizace, se mi ani trochu nelíbí..."

„Nenávidím je," zlostně prskal Gucky. „Nenávidím je... ty vrahouny!"

Perry Rhodan drbal svého přítele na hřbetě. „Gucky, nesmíš se utopit v nenávisti. Nenávist je jed. Snad to ti cizinci ani nemysleli tak zle. Snad uvažují docela jinak. To ale zjistíme, až se s nimi setkáme. Nejdůležitější však je, že tvůj národ nevymřel. Zachránil jsi poslední z tvých krajanů. Umístíme je na Marsu a dáme jim Šanci, aby si vytvořili svoji novou civilizaci.

Gucky, jsem na tebe hrdý!"